

MICALET TEATRE

La ciutat dels gratacels

Xaro Vidal – Josep A. Fluixà

Dibuixos de Josep Aguilar

ESCENA I

(Sonen els compassos d'una melodia alegre i feliç, semblant als fragments inicials de La primavera de Vivaldi o bé la simfonia Pastoral de Beethoven. A poc a poc, s'obri el teló i a l'escenari, sobre un fons negre creuat per un arc de Sant Martí gran, trobem uns quants bastidors, situats principalment en un dels laterals, amb llenços on es veuen dibuixades cases envoltades d'arbres. L'escena representa, per tant, un poble menut i tranquil. La llum augmenta en intensitat i, quan aconseguix la màxima claredat, s'enfosqueix l'escenari lentament fins que es torna a il·luminar. Aquesta acció es repeteix diverses vegades mentre deixa de sonar la música i comencen a escoltar-se uns altres sons: el cant de diversos ocells, el corrent d'algun rierol d'aigua, l'esbufec suau de la brisa, etc. Aquests efectes provoquen en els espectadors la sensació

que el temps passa i que els dies se succeeixen monòtonament.

De sobte, desapareixen els sons idíl·lics d'una naturalesa asserenada i, per contra, se senten els sorolls de colps de martell, de serres elèctriques, de màquines excavadores, etc. Tot seguit, entren a l'escenari diversos tramoistes vestits amb granota blava i casc. Hi actuen com si construïren edificis, ponts i carreteres. A partir d'ara, la il·luminació diürna es manté i el decorat canvia. S'hi introdueixen nous bastidors més grans i alts que els que hi havia en un principi: es tracta de llenços amb dibuixos d'edificis, gratacels, ponts, autopistes, etc. De tant en tant, creuen també l'escenari, d'un costat a l'altre, tramoistes amb siluetes de cotxes, camions o autobusos.

Finalment, per un dels laterals, apareixen dos joves, un XIC i una XICA, amb aspecte d'immigrants. Tant l'un com l'altra porten una bossa de viatge a l'esquena. Els diversos sons ambientals disminueixen en intensitat per tal de deixar escoltar, de manera clara, el diàleg que es produeix entre els dos personatges.)

XIC. Diuen que, a la ciutat que hi ha prop del gran llac dels Set Colors de l'Iris, necessiten gent per a treballar i construir cases i edificis.

XICA. Sí. Tot el món hi vol viure! Segons m'han contat, es tracta d'un paratge meravellós. Per això, jo també hi vaig.

XIC. Estic segur que la fortuna ens espera a Gratacelònia.

XICA. I la felicitat.

(Els dos joves recorren l'escenari per la part del prosceni en direcció contrària al lateral per on han entrat. Ho fan com si caminaren a bon ritme, però avancen amb lentitud per l'espai escènic, i, quan arriben a la fi d'un dels costats, se'n tornen una altra vegada cap a l'altre. Mentrestant, han tornat els sorolls típics de les ferramentes que s'utilitzen en la construcció i els tramoistes col·loquen al seu lloc els últims elements del nou decorat que, com és obvi, oculta l'anterior. Ara, ens trobem davant un espai que ocupa tot el fons de l'escenari i que representa una gran ciutat tota plena de gratacels i de cotxes aparcats pertot arreu. Hi ha també arbres secs i les

façanes dels edificis semblen bastant brutes i descurades.

Quan els dos joves, el XIC i la XICA, es troben una altra vegada en el punt de partida del lateral per on havien entrat anteriorment a escena, sona la sirena d'una fàbrica i desapareixen totalment els tramoistes. Els colps i els sons ambientals deixen d'escoltar-se i els dos joves es giren alhora per contemplar la ciutat.)

XICA. Em sembla que ja hem arribat.

XIC. No havia vist mai una ciutat tan gran!

XICA. Ni amb uns edificis tan alts! Arriben, fins i tot, més enllà dels núvols!

(Pels dos laterals, comencen a entrar diversos personatges. Es tracta de tres VENEDORS i d'un grup de VIANANTS. Els VENEDORS es col·loquen al centre de l'escenari i els VIANANTS circulen d'un costat a l'altre. Els dos joves contemplen amb atenció tot el que passa.)

VENEDOR 1. *(Pregonant.)*

Paraigües de colors,
no en trobarà de millors.

VENEDOR 2. (*Pregonant, però més fort.*)

Paraigües xicotets,
per a dur-los plegadets.

VENEDOR 3. (*Més fort encara.*)

Paraigües per al sol,
cadascú els obri quan vol.

VIANANT. (*Al VENEDOR 1.*) Quant val aquest paraigua?

VENEDOR 1. Cent euros.

VIANANT. Massa car, total ací no plou mai.

VENEDOR 1. Compre-me'l, li'l deixe per cinquanta euros.

VIANANT. No, no el vull.

VENEDOR 1. Per vint-i-cinc, va!

VIANANT. No, mire, deixe-ho estar.

VENEDOR 1. Prenga, li'l regale. (*Al públic.*) Ja estic fart de no vendre res.

(Els VIANANTS desapareixen i es queden sols en escena els VENEDORS i els dos joves, el XIC i la XICA. Aquests s'acosten als VENEDORS i tracten de saber què succeeix.)

XICA. (*Dirigint-se al VENEDOR 1.*) Escolte, per favor! Em podria dir què és el que passa? Per

què la gent d'aquesta ciutat té tanta pressa i tots fan cara de mussols?

VENEDOR 1. Perquè no són feliços. Tots tenen massa faena i ningú no es preocupa pels altres.

VENEDOR 2. *(Que ha estat escoltant el que deien.)*
A més, en aquesta ciutat no fa mai sol i això encara els fa tenir més cara de pomes agres.

XIC. I això per què?

VENEDOR 3. Perquè han construït uns edificis tan alts que sempre fan ombra i no deixen que els rajos del sol arriben a terra.

VENEDOR 1. I tampoc no plou mai, per això ningú no vol els nostres paraigües. Els núvols carregats d'aigua que s'acosten a Gratacelònia no poden travessar els edificis que envolten la ciutat i, en conseqüència, deixen caure la pluja als afores.

XICA. Però això deu ser terrible!

VENEDOR 2. Sí que ho és! Però no sols per a nosaltres, els venedors, sinó també per a molta més gent: sobretot per als infants i per a les persones grans.

VENEDOR 3. I per acabar de complicar encara més les coses, Gratacelònia, amb tants carrers i tantes edificacions, sembla un laberint, un

fet que provoca molts problemes. Fixeu-vos, per exemple, en aquell vellet.

(Pel lateral de la dreta, entra un home VELLETT que camina amb dificultats, recolzant-se en un bastó. Per l'altre costat, apareix un GUÀRDIA municipal. Tots dos es troben al centre de l'escenari.)

VELLET. *(Al GUÀRDIA.)* Escolte, senyor guàrdia! Per favor, podria dir-me on està ma casa? És que m'he perdut.

GUÀRDIA. I com és sa casa?

VELLET. Ma casa és... Jo què sé! Ací totes les cases són iguals. Enormes!

GUÀRDIA. Diga'm, almenys, en quin carrer viu.

VELLET. Tampoc no ho sé, perquè com que ací els carrers s'anomenen amb números en lloc de noms... a mi els números se m'obliden de seguida.

GUÀRDIA. Faça algun esforç! Veja si recorda algun detall del seu carrer que ens ajude a identificar-lo.

VELLET. *(Pensatiu.)* A veure, a veure... Sí, mire. Ja me'n recorde. Prop de ma casa hi ha encara un

arbre, que abans era el més bonic de la ciutat i que, des de fa uns mesos, està assecant-se.

GUÀRDIA. Ah, ja ho sé! Vosté viu a la plaça de l'Ajuntament, on es troba l'únic arbre que queda viu a Gratacelònia, encara que se'ns està morint també. Aquesta contaminació que patim ho matarà tot. Anem-hi, que l'acompanyaré a sa casa!

VELLET. Gràcies, moltes gràcies. Quan jo era xicotet, sí que era bonic el poble! Hi havia arbres, flors, pardalets... Tots els colors de l'aigua del llac es reflectien al cel. Els xiquets jugàvem pels carrers sense por de cap accident. Però ara...

(El VELLET i el GUÀRDIA se n'ixen per un dels laterals.)

VENEDOR 1. *(De cara al públic.)* Ai!, la tristor i la desgana omplin, dia rere dia, el cor dels resignats habitants de Gratacelònia.

(Penombra. Es veu com els tramoistes canvien ràpidament el decorat.)